

President Thomas S. Monson

Kärleken upphör aldrig

I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet.

Vår själ har glatt sig ikväll och sträckt sig mot himlen. Vi har välsignats med vacker musik och inspirerade budskap. Herrens Ande är här. Jag ber att hans inspiration ska vara med mig nu när jag delger er några av mina tankar och känslor.

Jag börjar med en kort berättelse som belyser en princip jag vill framhålla.

Ett ungt par, Lisa och John, flyttade till ett nytt område. En morgon när de åt frukost tittade Lisa ut genom fönstret och såg grannen hänga tvätt.

"Den där tvätten är inte ren!" utropade Lisa. "Vår granne vet inte hur man får sina kläder rena!"

John hörde på men sade inget.

Varje gång grannen hängde sin tvätt sade Lisa samma sak.

Några veckor senare titta Lisa ut genom fönstret och såg till sin förvåning fin, ren tvätt hänga på grannens bakgård. Hon sade till sin man: "Titta, John — hon har äntligen lärt sig tvätta rätt! Jag undrar hur det gick till."

John svarade: "Kära du, det kan jag svara på. Det kanske intresserar dig att veta att jag steg upp tidigt i morse och tvättade våra fönster!"

I kväll vill jag tala lite med er om hur vi ser på varandra. Ser vi genom ett fönster som behöver tvättas? Dömer vi utan att känna till alla fakta? Vad ser

vi när vi tittar på andra? Hur bedömer vi dem?

Frälsaren sade: "Döm inte."¹ Han fortsatte: "Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga?"² Eller med andra ord: Varför ser du vad du uppfattar som smutsig tvätt hos din granne men märker inte ditt eget smutsiga fönster?

Ingen av oss är fullkomlig. Jag känner inte till någon som påstår att han eller hon är det. Men ändå har vi av någon anledning, trots våra egna brister, en tendens att påpeka andras fel. Vi dömer deras handlingar eller brist på handling.

Vi kan omöjligt känna någons hjärta, avsikter eller omständigheter när denne säger eller gör något vi finner orsak att kritisera. Därav befallningen: "Döm inte."

Under generalkonferensen blir det 47 år sedan jag kallades att verka i de tolv apostlarnas kворum. På den tiden medverkade jag i en av kyrkans allmänna prästadömskommittéer, så innan mitt namn presenterades satt jag med de andra medlemmarna i den kommittén, som jag förväntades göra. Men min hustru hade ingen aning om var hon skulle sitta och hade ingen att sitta med. Det var faktiskt omöjligt för henne att hitta en plats någonstans i tabernaklet. En nära vän till oss, som

var medlem i en biorganisations generalkommitté, satt på en bänk reserverad för kommittémedlemmar och bad syster Monson sitta hos henne. Den här kvinnan visste inget om min kallelse — som skulle tillkännages inom kort — men hon fick syn på syster Monson, såg hennes bekymmer och erbjöd vänligt en plats. Min kära hustru var lättad och tacksam över den vänliga gesten. Men när hon satte sig hörde hon ljudliga viskningar bakom sig, där en av kommittémedlemmarna uttryckte sitt missnöje över att en av kommittémedlemmarna haft fräckheten att inbjuda en "utomstående" att sitta på den bänk som reserverats åt dem. Det fanns ingen ursäkt för hennes ovänliga uppförande, oavsett vem som hade injudits att sitta där. Men jag kan bara gissa mig till hur den kvinnan kände sig när det visade sig att "inkräftaren" var den nyaste apostelns hustru.

Vi har inte bara en tendens att döma andras ord och handlingar. Många av oss dömer efter det yttre — kläder, hårstil, omfång. Listan kan göras lång.

Ett klassiskt exempel på att döma efter det yttre trycktes i en nationell tidskrift för många år sedan. Det är en sann berättelse — ni kanske har hört den, men den tål att upprepas.

En kvinna som hette Mary Bartels bodde mitt emot ingången till en vårdcentral. Hennes familj bodde på bottenvåningen och hyrde ut rum en trappa upp till klinikpatienter.

En kväll kom en man som såg alldeles hemsk ut till dörren och frågade om det fanns rum åt honom för natten. Han var böjd och förtorkad. Hans ansikte var snett av en svullnad — rött och skrynkligt. Han sade att han letat rum sedan middagstiden men utan framgång. "Det är väl mitt ansikte", sade han. "Jag vet att det ser

hemskt ut, men läkaren säger att det kanske blir bättre med fler behandlingar." Han sade att han skulle vara nöjd med att sova i gungstolen på verandan. Medan Mary talade med honom insåg hon att den här lille mannen hade ett mycket stort hjärta i sin lilla kropp. Alla rummen var upptagna, men hon bad honom vänta i fåtöljen, så skulle hon finna en plats åt honom att sova på.

Vid läggdags tog Marys man fram en campingsäng åt mannen. När hon tittade till honom på morgonen var sängkläderna prydligt vikta och han var ute på verandan. Han ville inte ha frukost, men innan han gick till bussen frågade han om han fick komma tillbaks när det var dags för nästa behandling. "Jag ska inte bli till minsta besvär", lovade han. "Jag sover bra i en fåtölj." Mary försäkrade att han var välkommen tillbaks.

Under de år som han kom till behandlingar och bodde i Marys hem hade den gamle mannen, som var fiskare till yrket, alltid med sig en gåva: fisk, skaldjur eller grönsaker från sin trädgård. Andra gånger sände han paket med posten.

När Mary tog emot de här omtänk-samma gåvorna tänkte hon ofta på

sin närmaste grannes ord efter att den vanskapte, böjde gamle mannen lämnat Marys hem den där första morgonen. "Tog du emot den där hemska mannen i går kväll? Jag avvisade honom. Man kan förlora kunder genom att ta emot sådana."

Mary visste att hon kanske *hade* förlorat kunder någon gång, men hon tänkte: "Å, om de bara hade lärt känna honom. Då hade kanske deras egna sjukdomar känts lättare att bära."

Efter att mannen gått bort hälsade Mary på hos en vän som hade ett växthus. Hon såg på sin väns blommor och lade märke till en vacker gyllene krysantemum, men förvånades över att den var satt i en bucklig gammal rostig hink. Hennes vän förklarade: "Jag hade slut på krukor men visste hur vacker den här skulle bli och tänkte att den nog inte skulle ha något emot att börja i den här gamla hinken. Det är bara tillfälligt, tills jag kan sätta ut den i trädgården."

Mary log när hon tänkte sig en liknande scen i himlen. "Här har vi ett extra vackert exemplar" kanske Gud sade när han kom fram till den lille mannens själ. "Han har nog inget emot att få börja i den här lilla vanskapta kroppen." Men det var länge

sedan. Hur hög och vacker hans fagra själ nu måste stå i Guds trädgård!³

Det yttre kan vara bedrägligt och ge en mycket dålig bild av en person. Som Frälsaren uppmanade: "Döm inte efter skenet."⁴

En medlem i en kvinnoorganisation klagade en gång när en viss kvinna valdes att företräda organisationen. Hon hade aldrig träffat kvinnan, men hade sett henne på bild och tyckte inte om det hon såg. Hon tyckte att hon var överviktig. Hon kommenterade: "Det måste ju ha funnits ett bättre alternativ bland de tusentals kvinnor vi har i vår organisation."

Visst, den valda kvinnan var inte "modellsmal". Men de som kände henne och kände till hennes egenskaper såg långt mer hos henne än vad som syntes på fotot. Fotot *visade* att hon hade ett vänligt leende och såg ut att ha självförtroende. Vad fotot *inte* visade var att hon var en lojal och medkännande vän, en kvinna med intelligens som älskade Herren och som älskade och tjänade hans barn. Det syntes inte att hon utförde frivilligt arbete i samhället och var en omtänksam och medkännande granne. Kort sagt, fotot visade inte vem hon verkligen var.

Jag frågar: Om attityder, handlingar och andlighet återspeglades i *det yttre*, skulle då ansiktet på den kvinna som klagade vara lika vackert som den hon kritiserade?

Mina kära systrar, var och en av er är unik. Ni är olika varandra på många sätt. En del av er är gifta. En del av er är hemma med barnen medan andra arbetar utanför hemmet. Hos en del av er har alla barnen flyttat ut. Det finns en del av er som är gifta men inte har några barn. Det finns de som är skilda och de som är änkor. Många av er är ensamstående. En del av er har högskolebetyg, andra inte. Det finns de som har råd med senaste mode och andra som är glada att de äger en kjol de kan ha på sig på söndagen. Det finns ett nästan oändligt antal skillnader. Frestas vi av de här olikheterna att döma varandra?

Moder Theresa, en katolsk nunna som arbetade bland de fattiga i Indien under större delen av sitt liv, sade följande djupsinniga sanning: "Om du dömer människor har du inte tid att älska dem."⁵ Frälsaren lärde: "Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er."⁶ Jag frågar: *Kan vi älska varandra som Frälsarens*

befallt om vi dömer varandra? Och jag svarar som moder Teresa: "Nej, det kan vi inte."

Aposteln Jakob lärde: "Om någon menar sig tjäna Gud men inte tyglar sin tunga utan bedrar sitt hjärta, så är hans [eller hennes] gudstjänst ingenting värd."⁷

Jag har alltid älskat Hjälpföreningens motto: "Kärleken upphör aldrig."⁸ Vad *är* kärlek? Profeten Mormon lär oss att verklig "kärlek ... är Kristi rena kärlek."⁹ I sina avskedsord till laminiterna förkunnade Moroni: "Om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike."¹⁰

Jag ser kärleken — eller "Kristi rena kärlek" — som motsatsen till kritik och fördömande. När jag talar om kärlek tänker jag just nu inte främst på att lindra lidande genom att ge materiella gåvor. Att ge är naturligtvis rätt och riktigt. Men i kväll tänker jag mest på den kärlek som visar sig i tolerans mot andra och överseende med deras handlingar, det slags kärlek som förlåter, det slags kärlek som är tålmodig.

Jag tänker på den kärlek som driver oss till att vara medkännande och barmhärtiga, inte bara vid sjukdom, lidande och svårigheter utan också i tider av svaghet eller felsteg hos andra.

Det finns ett stort behov av den kärlek som lägger märke till dem som inte syns, som ger hopp till dem som är modfällda, hjälp till dem som har det svårt. Sann kärlek är kärlek i handling. Behovet av kärlek finns överallt.

Vi behöver den kärlek som vägrar glädjas åt att höra eller föra vidare berättelser om olyckor som drabbat andra, såvida man inte därigenom bidrar till att hjälpa den drabbade. Den amerikanske pedagogerna och politikern Horace Mann sade en gång: "Att känna medömkan över lidande är mänskligt, att hjälpa är gudalikt."¹¹

Kärlek är att ha tålmod med den som svikit oss. Det är att motstå impulsen att vara lättstött. Det är att acceptera svagheter och tillkortakommanden. Det är att acceptera människor som de verkligen är. Det är att se förbi det yttre och se egenskaper som inte förminskas med tiden. Det är att motstå impulsen att kategorisera andra.

Kärleken, Kristi rena kärlek, visar sig när en grupp unga kvinnor från en församling för unga vuxna reser hundratals mil för att gå på begravningen av modern till en av deras hjälpföreningssystrar. Kärleken visar sig när hängivna besökslärare återkommer

månad efter månad, år efter år till samma ointresserade eller något kritiska syster. Den visar sig när en äldre änka blir ihågkommen och får skjuts till församlingens och Hjälpföreningens aktiviteter. Den märks när systemen som sitter ensam på Hjälpföreningen får inbjudan ”kom — sitt med oss”.

På hundra olika sätt bär ni alla kärlekens mantel. Livet är inte perfekt för någon av oss. I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet. Må vi inse att var och en gör sitt bästa för att möta de svårigheter som kommer i vår väg, och må vi göra *vårt* bästa att hjälpa till.

Kristlig kärlek har definierats som ”den högsta, ädlaste, starkaste formen av kärlek”¹² och ”Kristi rena kärlek ... och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med [henne] är allt väl.”¹³

”Kärleken upphör aldrig.” Må detta långlivade motto för Hjälpföreningen, denna tidlösa sanning, leda er i allt ni gör. Må den genomsyra era själar och finna uttryck i alla era tankar och handlingar.

Jag uttrycker min kärlek till er, mina systrar, och ber att himlens välsignelser alltid ska vara med er. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:1.
2. Matt 7:3.
3. Omarbetning av Mary Bartels, ”The Old Fisherman”, *Guideposts*, juni 1965, s. 24–25.
4. Joh 7:24.
5. Mother Teresa, i R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), s. x.
6. Joh 15:12.
7. Jak 1:26.
8. 1 Kor 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), s. 297.
- 12.Handledning för skriftstudier, ”Kärlek”.
13. Moroni 7:47.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Äldste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands föräldrar betalar för hans mission (6).
Rosemary M. Wixom	Barn ber när deras mor kör i en snöstorm (9).
Äldste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons farfar klipper får och betalar för en mission (16). En affärspartner delar upp tillgångar på ett orättvist sätt (16).
Äldste Robert D. Hales	Robert D. Hales lackar golv och fastnar i hörnet (24).
Äldste Quentin L. Cook	En biskop hjälper en man omvända sig från oärlighet (27).
Äldste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson ger en Mormons bok till vänner (47). En ung man blir medlem i kyrkan efter ett besök på mormon.org (47).
Äldste Patrick Kearon	Patrick Kearon blir stucken av en skorpion (50).
Äldste Juan A. Uceda	En far blir arg på sin dotter under familjens skriftstudier (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besöker Henry B. Eyrings far på sjukhuset (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen vägrar spela basket på söndagar (67).
President Henry B. Eyring	En hjälpföreningspresident samlar in kläder åt de fattiga (70).
President Boyd K. Packer	En kvinna som omvänder sig blir uppmanad att inte se sig om (74).
Äldste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen ber och får ett vittnesbörd genom den Helige Anden (77).
President Thomas S. Monson	En familj lär sig att vara tacksam även under svåra tider (87).
Äldste L. Tom Perry	En ung präst hjälper en handikappad man ta del av sakramentet (91).
Äldste Larry R. Lawrence	Föräldrar ber sin son att stanna hemma eftersom de känner sig illa till mods inför en aktivitet han vill gå på (98).
Äldste Mervyn B. Arnold	En ko dör efter att ha ätit för mycket vete (105).
Äldste M. Russell Ballard	En kvinna glider ner i ett beroende genom receptbelagda smärtstillande medel (108).
Silvia H. Allred	En familj drabbas av tragedi när de återvänder hem från att ha beseglats i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson välsignas när hon som besökslärare går hem till Ashleys mor (119).
President Thomas S. Monson	Ett par som driver ett pensionat låter en vanställd man hyra rum (122).